

Sygn. akt I ACa 765/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Teresa Rak
Sędziowie:	SSA Maria Kus-Trybek (spr.) SSA Sławomir Jamróg
Protokolant:	st. prot. sądowy Marta Matys

po rozpoznaniu w dniu 13 września 2013 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa M. K.

przeciwko (...) S.A. Oddział Okręgowy w K.

o zadośćuczynienie

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 6 marca 2013 r. sygn. akt I C 363/11

oddala apelację i zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt IACa 765/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 marca 2013r Sąd Okręgowy w Krakowie zasądził od strony pozwanej (...) SA Oddziału w K. na rzecz powódki M. K. kwotę 37.000zł tytułem zadośćuczynienia (pkt I) ; a w pozostałym zakresie powództwo oddalił (pkt II) ; zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 3.900 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (pkt III) i nakazał pobrać od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie kwotę 1.350 zł tytułem brakującej opłaty sądowej od pozwu od której powódka była zwolniona oraz kwotę 2.473,91 zł tytułem wydatków poniesionych w sprawie (pkt IV).

Rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego oparte zostało na następujących ustaleniach faktycznych.

W dniu 28 grudnia 2004 r powódka uległa wypadkowi komunikacyjnemu w miejscowości P.. Sprawca wypadku był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. Oddział Okręgowy w K..

Strona pozwana nie kwestionowała swojej odpowiedzialności z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia OC za sprawcę wypadku, wnosząc o oddalenie powództwa twierdziła, że wypłaciła na rzecz powódki kwotę 55.000 zł, która stanowi odpowiednie zadośćuczynienie.

W następstwie wypadku powódka doznała: potłuczeń ogólnych, wstrząśnienia mózgu, złamania obojczyka i łopatki prawej, prawostronnej odmy opłucnowej, złamań żeber II, III po stronie prawej, złamania gałęzi górnej kości łonowej prawej i gałęzi dolnej kości łonowej lewej, bez przemieszczeń oraz złamania panewki biodra lewego.

Od chwili wypadku powódka przebywała w Wojewódzkim Szpitalu (...) w K. na Oddziale Urazów Wielonarządowych, Ortopedii i Neuroortopedii do 21 maja 2005 roku. W czasie pobytu w szpitalu zaobserwowano u powódki duże zaburzenia pamięci świeżej oraz nasilone zawroty głowy zwłaszcza w trakcie rehabilitacji - pionizacji.

W okresie od 24 czerwca 2005 roku do 29 czerwca 2005 roku powódka była hospitalizowana w Oddziale Wewnętrznym Szpitala im. (...) w K. z powodu zasłabnięcia, bez utraty przytomności, spadku ciśnienia tętniczego, bólów głowy, drętwienia kończyn górnych i dolnych. W wykonanych badaniach KT i EKG nie stwierdzono istotnych zmian. W czasie pobytu szpitalnego występowały zwyżki ciśnienia tętniczego. W wyniku zastosowanego leczenia uzyskano normalizację ciśnienia tętniczego.

W okresie od 10 września 2005r do 3 października 2005r powódka przebywała w Oddziale Rehabilitacji Zespołu (...). Na leczenie uzdrowiskowe została skierowana z rozpoznaniem stanu po złamaniu przezkrętarzowym kości udowej prawej, złamania łopatki i obojczyka prawego.

Następnie w dniach od 19 października 2005r do 8 listopada 2005r powódka przebywała w (...) Szpitalu (...) w L. z rozpoznaniem: stan po urazie wielonarządowym, złamanie miednicy, panewki stawu biodrowego prawego, łopatki prawej i obojczyka. W ośrodku tym ponownie powódka była rehabilitowana w okresie od 7 października 2006r do 27 października 2006r z rozpoznaniem: stan po złamaniu panewki stawu biodrowego, stan po urazie wielonarządowym.

Od czerwca 2005r powódka pozostaje w stałym leczeniu w Poradni Neurologicznej i Ogólnej, z uwagi na występujące zwyżki ciśnienia tętniczego z towarzyszącymi bólami i zawrotami głowy, a także bólami zamostkowymi.

W 2005r zdiagnozowano u niej kamicę żółciową. Powódka pozostaje także w stałym leczeniu psychiatrycznym z powodu organicznych pourazowych zaburzeń depresyjnych z objawami somatycznymi i obniżenia funkcji poznawczych oraz schorzeń somatycznych.

Przed wypadkiem komunikacyjnym powódka była osobą aktywną, pracującą zawodowo, uprawiającą sport.

W następstwie dokonanych obrażeń trwały uszczerbek na zdrowiu powódki wynosi odpowiednio z powodu: zaburzeń poznawczych i adaptacyjnych po przebyłym urazie czaszkowo-mózgowym - 10%, złamania obojczyka prawego z niewielką deformacją bez upośledzenia ruchomości w stawie barkowym - 5 %, złamania łopatki prawej bez upośledzenia ruchomości w stawie barkowym 5 %, złamania panewki biodra prawego bez upośledzenia ruchomości w stawie - 5 %, złamania górnej i dolnej kości łonowej prawej oraz dolnej kości łonowej lewej bez zaburzeń funkcjonowania - 10 %. Łącznie trwały uszczerbek na zdrowiu powódki wynosi 35%.

Aktualnie powódka jest wyleczona z następstw wypadku komunikacyjnego z dnia 28 kwietnia 2004r, za wyjątkiem niewielkich zaburzeń poznawczych i emocjonalnych, na podłożu przebytego urazu. Wymaga psychoterapii w zakresie stwierdzonych zaburzeń emocjonalnych. Rokowania według biegłych lekarzy sądowych są korzystne.

W ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał powództwo za częściowo usprawiedliwione. W ocenie Sądu I instancji adekwatnym zadośćuczynieniem za doznane cierpienia fizyczne jest kwota 92.000zł. Wobec wypłaty przez

pozwanego ubezpieczyciela kwoty 55.000 zł tytułem zadośćuczynienia - Sąd Okręgowy przyznał powódce kwotę 37.000 zł tytułem dalszego zadośćuczynienia.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazał, że do chwili wypadku powódka była osobą aktywną, pracowała zawodowo jako nauczyciel biologii, dużo podróżowała po świecie, aktywnie uprawiała sporty zimowe i letnie.

W następstwie wypadku, który miał miejsce 28 grudnia 2004r, powódka doznała wielonarządowych obrażeń ciała, które wywołały u niej dotkliwy ból fizyczny oraz cierpienia psychiczne. Do Szpitala została przywieziona nieprzytomna, przez długi okres pozostawała z zaburzoną pamięcią, kontakt słowny i logiczny był z nią utrudniony, wymagała stałej opieki pielęgniarstwa i lekarskiej. Hospitalizowana była przez długi okres, tj. od 28 grudnia 2004r do 21 maja 2005r, a następnie w okresie od 24 czerwca 2005r do 29 czerwca 2005r. Trwały uszczerbek na zdrowiu u powódki wynosi 35%.

Żądanie powódki o przyznanie zadośćuczynienia w kwocie 150.000 zł Sąd I instancji uznał za wygórowane. Powódka w zasadzie została wyleczona, nie wymaga pomocy osób trzecich.

Od powyższego wyroku apelację złożyła strona pozwana, zaskarżając wyrok w części uwzględniającej powództwo w zakresie kwoty 22.000 zł.

Zaskarżonemu wyrokowi strona pozwana zarzuciła naruszenie przepisu art. 445 § 1 kc przez przyjęcie, że powódce należy się dalsze zadośćuczynienie w wysokości 37.000 zł oraz sprzeczność ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału poprzez nieuwzględnienie, że powódka w postępowaniu likwidacyjnym otrzymała kwotę 55.000 zł tytułem zadośćuczynienia, która po przeliczeniu na dzień wyrokowania, przy średniej inflacji 4% rocznie od 2004r stanowi kwotę 77.000 zł. Przy uwzględnieniu tego wskaźnika inflacji powódka otrzymała tytułem zadośćuczynienia kwotę 114.000 zł.

W apelacji strona pozwana kwestionowała również rozstrzygnięcie o kosztach procesu za I instancję.

Wskazując na powyższe zarzuty apelująca domagała się „uchylenia” wyroku w zaskarżonej części i oddalenia powództwa w tym zakresie, za przyznaniem kosztów postępowania odwoławczego, ewentualnie uchylenia wyroku i przekazania sprawy w tym zakresie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia o kosztach postępowania odwoławczego.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji, za przyznaniem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje :

Apelacja jest bezzasadna.

Ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne, bowiem znajdują oparcie w materiale dowodowym sprawy.

Na aprobatę zasługuje również pogląd Sądu I instancji, że przyznana kwota 92.000 zł stanowi odpowiednią sumę zadośćuczynienia za doznaną przez powódkę krzywdę w rozumieniu przepisu art. 445 § 1 kc.

Skarżący ubezpieczyciel podnosząc zarzut sprzeczności ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez przyjęcie, że przyznane powódce zadośćuczynienie na dzień wyrokowania bez waloryzacji kwoty 55.000 zł stanowi odpowiednią sumę pieniężną w rzeczywistości kwestionują ocenę prawną materiału dowodowego.

Zarzut ten oparty jest także na błędnym założeniu, że w 2004r wypłacono powódce kwotę 55.000 zł, co nie znajduje potwierdzenia w aktach szkodowych. Nadto powołany w apelacji wskaźnik średniej inflacji liczony na 4% rocznie od 2004r jest znacznie niższy.

W dniu 28 grudnia 2004r miał miejsce wypadek komunikacyjny, w następstwie którego powódka doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu. Wypadek komunikacyjny został zgłoszony ubezpieczycielowi w 2005r. Zadośćuczynienie

wypłacono powódce w kwocie 55.000 zł w ratach w okresie od czerwca 2007r do listopada 2007r, bez odsetek ustawowych.

Wypłacone zadośćuczynienie w 2007r stanowiło realnie znacznie poważniejszą sumę niż w chwili obecnej, ale tylko częściowo skompensowało doznaną przez powódkę krzywdę.

Kwota wypłacona w 2007r stanowiła około 60% należnego powódce zadośćuczynienia.

Apelujący podnosząc zarzut naruszenia przepisu art. 445 § 1 kc pomija, że w 2004r dopiero rozpoczął się proces leczenia powódki. Proces leczenia doznanych obrażeń ciała przez powódkę na skutek wypadku komunikacyjnego, a w szczególności złamania panewki stawu biodrowego prawego zakończył się dopiero w październiku 2007r, co potwierdza karta informacyjna (...) Szpitala (...) w L. (k. 35 akt sprawy). Z opinii Zakładu Medycyny Sądowej U.J. wynika, że powódka została wyleczona z doznanych obrażeń ciała, ale nadal występują „dyskretne zaburzenia poznawcze i emocjonalne na podłożu przebytego urazu” i wymaga psychoterapii w zakresie stwierdzonych zaburzeń emocjonalnych. Twierdzenia zatem apelacji, że powódkę należy uznać za całkowicie wyleczoną z następstw wypadku nie znajdują potwierdzenia w powołanej wyżej opinii sądowo-lekarskiej.

Procentowy uszczerbek na zdrowiu nie może być automatycznie przeliczony na wysokość zadośćuczynienia.

Ocena kryteriów decydujących o wysokości zadośćuczynienia zależy od okoliczności konkretnej sprawy. W każdej sprawie występują szczególne właściwe dla niej okoliczności faktyczne, które mają doniosłe znaczenie dla określenia wysokości zadośćuczynienia. Konfrontacja danego przypadku z innymi może dać jedynie orientacyjne wskazówki ustalenia poziomu odpowiedniego zadośćuczynienia. Przyznane zadośćuczynienie powinno spełniać funkcję kompensacyjną.

Ustalenie jaka kwota w konkretnych okolicznościach jest „odpowiednia” należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego. W postępowaniu odwoławczym zarzut niewłaściwego ustalenia kwoty zadośćuczynienia może być skuteczny tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie w sposób rażący narusza zasady jego ustalenia.

Ustalone przez Sąd I instancji zadośćuczynienie według przesłanek z daty orzekania spełnia funkcję kompensacyjną za doznaną przez powódkę krzywdę i nie jest rażąco wygórowane. W konsekwencji czego chybiony jest zarzut naruszenia przepisu art. 445 § 1 kc.

Bezzasadny jest także zarzut naruszenia przepisów o kosztach procesu.

W przedmiotowej sprawie stroną pozwana obciążono kosztami procesu na podstawie art. 98 kpc od części uwzględnionego powództwa. Określenie wysokości zadośćuczynienia zależy od uznania sądu. Dlatego wysokość żądanego zadośćuczynienia nie uzasadnia zastosowania przepisu art. 100 kpc.

Z przytoczonych wyżej względów Sąd Apelacyjny oddalił apelację strony pozwanej jako bezzasadną, na zasadzie art. 385 kpc.

Kosztami postępowania apelacyjnego obciążono stroną pozwaną na podstawie art. 98 § 1 kpc w związku z art. 391 § 1 kpc.

Wysokość kosztów zastępstwa procesowego określono zgodnie z postanowieniem § 6 pkt 6 w związku z § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2012r w sprawie opłat za czynności adwokackie .... (Dz.U. z 2013r. poz. 461).